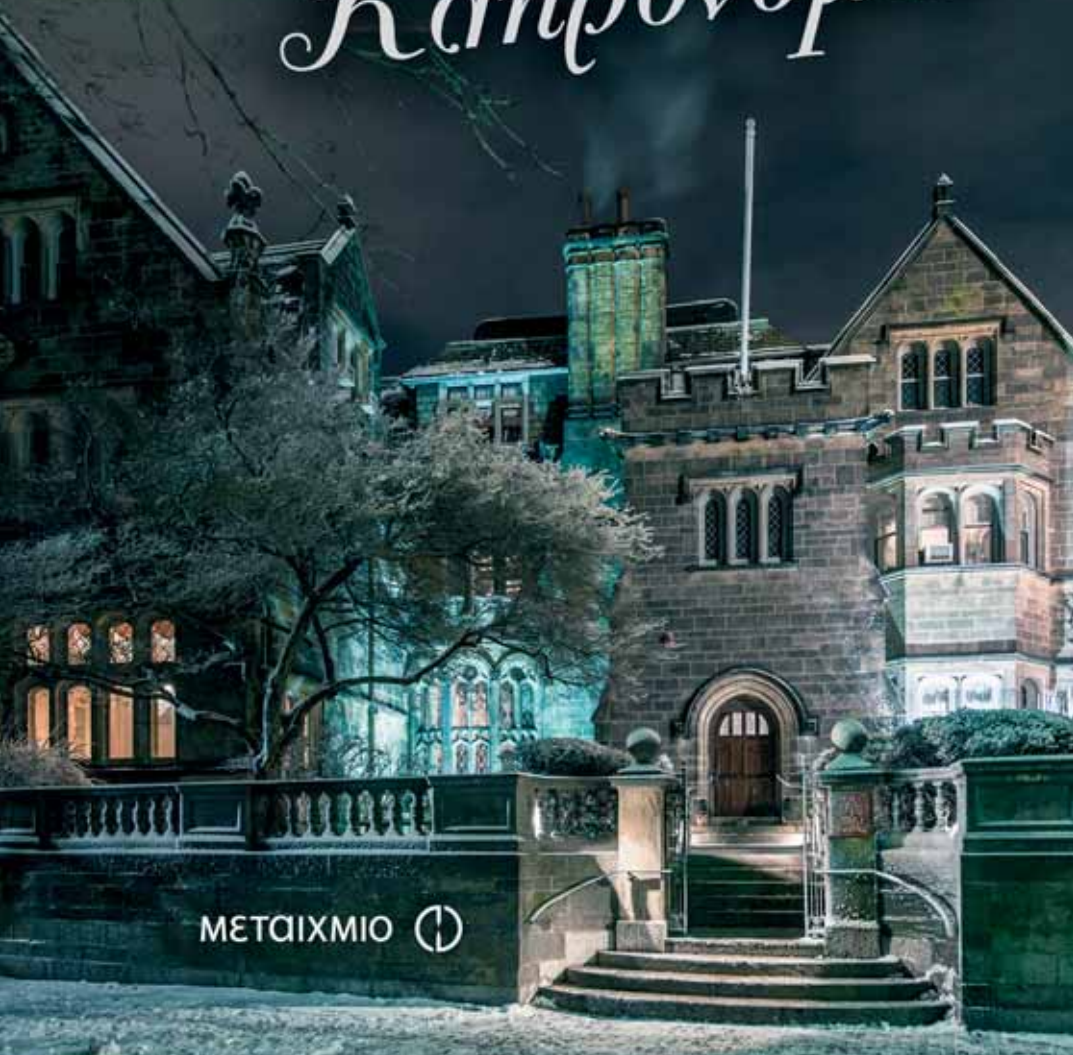

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Κ. ΤΖ. Ντόχερτι

Κληρονομιά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

«**Ι**ζαμπέλ, χρειάζομαι βοήθεια!»
Καθισμένη ανακούρκουδα μες στο σκοτάδι, η Άλι μιλούσε αγχωμένα και ψιθυριστά στο κινητό.

Περίπου ένα λεπτό, έμεινε ν' ακούει σιωπηλή τη φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής. Κάπου κάπου έγνεφε καταφατικά και τα σκούρα της μαλλιά ακολουθούσαν την κίνηση του κεφαλιού της. Όταν η φωνή σταμάτησε, η Άλι ψαχούλεψε την πίσω πλευρά του κινητού, έβγαλε το καπάκι και μετά την μπαταρία. Κατόπιν, τράβηξε με δύναμη την κάρτα SIM και την πάτησε στο χώμα με το τακούνι της.

Σκαρφάλωσε στο τούβλινο τοιχάκι του μικρού λονδρέζικου κήπου όπου κρυβόταν και, σχεδόν αόρατη μες στην αφέγγαρη νύχτα, έτρεξε βολίδα στον άδειο δρόμο, κόβοντας ταχύτητα μόνο για να πετάξει το κούφιο κινητό σ' έναν ανοιχτό κάδο απορριμμάτων. Δίγους δρόμους παρακάτω πέταξε και την μπαταρία πάνω από έναν ψηλό τοίχο, μέσα σ' έναν κήπο.

Τότε άκουσε έναν ήχο διαφορετικό από το χτύπημα των παπουτσιών της στο πεζοδρόμιο. Κρύφτηκε πίσω από ένα λευκό φορτηγάκι, που ήταν σταθμευμένο στην άκρη του δρόμου, κι αφουγκράστηκε κρατώντας την ανάσα της.

Βήματα.

Έψαξε με το βλέμμα τον ήσυχο συνοικιακό δρόμο με τις όμοιες κατοικίες στη σειρά και διαπίστωσε ότι δεν της πρόσφερε παρά ελάχιστες κρυψώνες. Άκουγε τον διώκτη της να πλησιάζει τρέχοντας – δεν είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή της.

Έπεσε στο έδαφος και σύρθηκε κάτω από το φορτηγάκι. Η μυρωδιά απ' την ασφαλτο και απ' τα λάδια αυτοκινήτου πλημμύρισε τα ρουθούνια της. Το μάγουλό της ακουμπούσε στο τραχύ σκυρόδεμα, το οποίο ήταν κρύο και υγρό από την μπόρα που είχε πέσει νωρίτερα.

Αφουγκραζόταν με ένταση· και τι δε θα 'δινε να μην ακουγόταν τόσο δυνατά το χτυποκάρδι της.

Τα βήματα πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Όταν έφτασαν στο φορτηγάκι, η Άλι κράτησε την αναπνοή της. Όμως ο διώκτης της προσπέρασε την κρυψώνα της χωρίς να επιβραδύνει τον ρυθμό του.

Η Άλι ένιωσε να κατακλύζεται από ανακούφιση.

Τότε τα βήματα σταμάτησαν.

Απλώθηκε μια παράξενη σιγαλιά, σάμπως όλοι οι ήχοι να είχαν ως διά μαγείας εξαφανιστεί, και προς στιγμήν η Άλι δεν άκουγε τίποτα. Ξάφνου, μια πνιχτή βλαστήμια την έκανε να ζαρώσει από τον φόβο.

Μια στιγμή αργότερα, άκουσε μια ήρεμη ανδρική φωνή να ψιθυρίζει: «Εγώ είμαι. Την έχασα». Ακολούθησε μια παύση, κι ύστερα με ύφος απολογητικό: «Το ξέρω, το ξέρω... Κοίτα, είναι γρήγορη και, όπως είπες, ξέρει καλά την περιοχή». Άλλη μια παύση. «Είμαι στην οδό...» Ο άντρας έκανε μερικά βήματα για να κοιτάξει. «...Κρόξτεντ. Θα περιμένω εδώ».

Η ησυχία που ακολούθησε κράτησε πολλή ώρα, και η Άλι άρχισε ν' αναρωτιέται μήπως ο διώκτης της είχε φύγει νυχοπατώντας χωρίς να τον πάρει είδηση. Δεν τον άκουσε να κουνιέται ούτε μια φορά μετά το κλείσιμο του τηλεφώνου.

Πάνω που οι μύες της είχαν αρχίσει να πονούν από την ακινησία, ακούστηκε ένας ήχος που έφερε ρίγος στη σπονδυλική της στήλη.

Κι άλλα βήματα.

Τα οποία όμως ηχούσαν κοφτά στον δροσερό νυχτερινό αέρα.

Ακούγοντάς τα να πλησιάζουν στην κρυψώνα της, η Άλι ένωσε να της σηκώνεται η τρίχα. Ο χτύπος της καρδιάς της σφυροκοπούσε τ' αυτιά της. Οι παλάμες της ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα.

Ηρέμησε, σκέφτηκε λυσσαλέα. Ηρέμησε.

Εφάρμοσε τις τεχνικές αναπνοής που της είχε μάθει ο Κάρτερ το καλοκαίρι – εστιάζοντας την προσοχή της σ' έναν αργό ρυθμό εισπνοής και εκπνοής, μπορούσε ν' αποτρέψει τις κρίσεις πανικού που την έπιαναν και ήταν ανεξέλεγκτες.

Τρεις εισπνοές, δύο εκπνοές.

«Πού την είδες τελευταία φορά;» Η χαμηλή, απειλητική φωνή αιωρήθηκε πάνω απ' το κεφάλι της, ενώ εκείνη ανάσαινε σιγανά.

«Κάνα δυο δρόμους πιο πίσω» αποκρίθηκε η φωνή του πρώτου άντρα. Η Άλι άκουσε το θρόισμα του μπουφάν του, όπως σήκωσε το χέρι του για να δείξει.

«Μάλλον θα έστριψε κάπου ή θα χώθηκε σε κανέναν κήπο. Πάμε προς τα πίσω. Να κοιτάς και πίσω από τους κάδους – δεν είναι μεγάλόσωμη. Την παίρνει να κρυφτεί κι εκεί». Αναστέναξε. «Ο Ναθάνιελ θα δυσαρεστηθεί αν τη χάσουμε. Τον άκουσες και μόνος σου. Ας προσπαθήσουμε να τη βρούμε, εντάξει;»

«Είναι γρήγορη σαν τον διάολο» είπε νευρικά ο πρώτος.

«Ναι, αλλά αυτό το ξέραμε από πριν. Εσύ πήγαινε από αυτή τη μεριά. Εγώ από κείνη».

Τα βήματά τους απομακρύνθηκαν. Η Άλι δε σάλεψε καθόλου, ώσπου γύρω της απλώθηκε απόλυτη ησυχία. Ακόμα και τότε, όμως, πρώτα μέτρησε μέχρι το πενήντα και μετά βγήκε, προσεκτικά, από την κρυψώνα της. Σηκώθηκε όρθια και κρύφτηκε ανάμεσα στα αυτοκίνητα, κοιτάζοντας όσο μακρύτερα μπορούσε και προς τις δύο κατευθύνσεις.

Δε φαίνονταν πουθενά.

Ελπίζοντας ότι ακολουθούσε τη σωστή κατεύθυνση, άρχισε πάλι να τρέχει – ακόμα πιο γρήγορα αυτή τη φορά.

Σε κανονικές συνθήκες, της άρεσε πολύ το τρέξιμο· ακόμα και τώρα, τα πόδια της υιοθέτησαν αυτόματα κι εύκολα έναν στρωτό ρυθμό και η αναπνοή της σταθεροποιήθηκε σιγά σιγά.

Όμως οι συνθήκες δεν ήταν κανονικές. Αντιπάλευε την παρόρμηση να κοιτάξει πίσω από τον ώμο της, αφού αν παραπατούσε και χτυπούσε μπορεί να την τσάκωναν. Και ποιος ξέρει τι θα της συνέβαινε μετά;

Μες στο σκοτάδι, της φάνηκε προς στιγμήν ότι τα σπίτια έτρεχαν κι εκείνη έμενε ακίνητη. Ήταν αργά, ο δρόμος ήσυχος.

Οι ανιχνευτές κίνησης έγιναν εχθροί της· αν έτρεχε στο πεζοδρόμιο, άναβαν αυτόματα τα φώτα στις εισόδους των σπιτιών, που την τύφλωναν και την πρόδιδαν συνάμα. Έτσι, έτρεχε καταμεσής του δρόμου, αν και τα φώτα του δήμου τη φωτίζαν ανελέητα καθώς περνούσε.

Ξάφνου, βγήκε σε μια διασταύρωση. Σταμάτησε γλιστρώντας λιγάκι από τη φόρα και σήκωσε κοντανασαίνοντας το βλέμμα της στις πινακίδες.

Οδός Φόξμπορο. Τι είχε πει η Ιζαμπέλ; Έτριψε το μέτωπό της προσπαθώντας να θυμηθεί.

Είπε αριστερά στη Φόξμπορο, κατέληξε μια στιγμή αργότερα. Κι ύστερα δεξιά στη Χάι Στριτ. Αλλά δεν ήταν σίγουρη. Τα πάντα είχαν συμβεί πολύ γρήγορα.

Με το που έστριψε αριστερά, όμως, είδε ευθεία μπροστά της τα φώτα της Χάι Στριτ και κατάλαβε ότι πήγαινε σωστά. Κι ενώ συνέχιζε τρεχάλα την πορεία της, αναρωτιόταν αν η κίνηση των ταξί, των λεωφορείων και των φορτηγών που περνούσαν δίπλα της σήμαινε ότι ήταν πλέον πιο ασφαλής ή το ακριβώς αντίθετο. Δεν είχε καμιά κάλυψη πια.

Χωρίς να ανακόψει τον ρυθμό της, έστριψε δεξιά στη Χάι Στριτ ψάχνοντας για το μέρος που της είχε υποδείξει η Ιζαμπέλ.

Να το! Στο κακόγουστο γωνιακό σαντουιτσάδικο, η Άλι έστριψε δεξιά και βρήκε το στενό δρομάκι όπου της είχε πει η διευθύντρια να περιμένει. Χωρίς να ρίξει πίσω της ούτε μια ματιά, όρμησε στις σκιές ανάμεσα σε δύο τεράστιους μεταλλικούς κάδους απορριμμάτων.

Ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο και στάθηκε για να πάρει μια ανάσα. Τα μαλλιά της έπεφταν στα μάτια και κολούσαν στο ιδρωμένο της μέτωπο, κι εκείνη τα έκανε με το χέρι προς τα πίσω σουφρώνοντας τη μύτη της.

Τι διάολο βρομάει έτσι;

Οι κάδοι έzechαν ασφαλώς, όμως γύρω της υπήρχε και μια άλλη μπόχα – η Άλι δεν ήθελε ούτε καν να σκεφτεί από τι μπορεί να προερχόταν. Εστίασε την προσοχή της στη διάσωσή της και κάρφωσε το βλέμμα της στην είσοδο του στενού. Η Ιζαμπέλ της είχε πει ότι δε θα χρειαζόταν να περιμένει πολύ.

Τα λεπτά όμως περνούσαν και είχε αρχίσει να ανησυχεί. Ακόμα κι εκεί, στα σκοτεινά, ένιωθε εκτεθειμένη. Ένιωθε ότι θα μπορούσαν εύκολα να τη βρουν.

Αν ήμουν εγώ στη θέση των διωκτών μου, σίγουρα ετούτο εδώ το σημείο θα ήταν από τα πρώτα που θα έψαχνα, σκέφτηκε.

Άρχισε να τρώει αφηρημένα τα νύχια της, ώσπου ακούστηκε ένας θόρυβος κάπου χαμηλά. Κοίταξε κάτω και είδε ένα ξεσκαρταρισμένο κουτί από σάντουιτς να κουνιέται μόνο του. Στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που έβλεπε, κατόπιν όμως έμεινε με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη· το κουτί σερνόταν προς το μέρος της από την άλλη άκρη του στενού. Μόλις έφτασε σε μια λιμνούλα φωτός από τη λάμπα του δρόμου, τότε η Άλι διέκρινε τη μακριά, λεπτή ουρά που σερνόταν καταγής πίσω απ' το κουτί.

Η κοπέλα κάλυψε με τα χέρια της το στόμα για να πνίξει την κραυγή που ανέβηκε στον λαιμό της.

Η κρυψώνα της ήταν δίπλα σε μια φωλιά αρουραίων.

Κοίταξε απεγνωσμένα έναν γύρο, μα δεν είδε κανένα άλλο σημείο όπου θα μπορούσε να κρυφτεί. Κι όπως το κουτί από σάντουιτς συνέχιζε την ανώμαλη πορεία του προς το μέρος της, ένωσε την καρδιά της να φτερουγίζει από τον φόβο και πάσχισε να μείνει ακίνητη. Δε γινόταν με τίποτα ν' αφήσει την κρυψώνα της.

Όταν όμως το κουτί κι ο αρουραίος κοπάνησαν στο αριστερό της πόδι, δεν άντεξε άλλο – πετάχτηκε από την κρυψώνα της σαν ζεματισμένη και το έβαλε στα πόδια. Σταμάτησε σαν βγήκε πάλι στον κεντρικό δρόμο και δεν είχε ιδέα τι να κάνει.

Εκείνη τη στιγμή, ένα πολυτελές μαύρο αυτοκίνητο φρέναρε απότομα μπροστά της. Και πριν η Άλι προλάβει ν' αντιδράσει, ένας ψηλός άντρας πετάχτηκε από την πόρτα του οδηγού κι έστριψε μεμιάς προς τη μεριά της.

«Άλι! Γρήγορα! Μπες μέσα!»

Εκείνη τον κοίταξε έκπληκτη. Η Ιζαμπέλ τής είχε πει ότι θα της έστελνε κάποιον να τη βοηθήσει. Δεν της είχε πει: «Θα στείλω κάποιον με μια αυτοκινητάρα μέχρι απέναντι». Το στίλ του άντρα αυτού έμοιαζε πολύ με το στίλ των τύπων που την κυνηγούσαν – φορούσε ακριβό κοστούμι και τα σκούρα του μαλλιά ήταν κοντοκουρεμένα.

Ύψωσε πεισματάρικα το πιγούνι της.

Δεν υπάρχει περίπτωση να μπω σ' αυτό το αυτοκίνητο.

Όπως όμως έκανε μεταβολή για να το βάλει πάλι στα πόδια, δύο φιγούρες πρόβαλαν από τη σκοτεινιά της οδού Φόξμπορο. Έτρεχαν προς το μέρος της.

Ήταν παγιδευμένα.

Γύρισε πάλι προς τον άντρα με το πολυτελές αυτοκίνητο και

πρόσεξε ότι την κοιτούσε ανήσυχος. Η μηχανή του αυτοκινήτου ήταν αναμμένη και γουργούριζε σαν τίγρη που είχε εντοπίσει το θήραμά της. Η κοπέλα έκανε διστακτικά ένα βήμα για ν' απομακρυνθεί από κοντά του και τότε εκείνος άπλωσε το χέρι δείχνοντάς της το αυτοκίνητο. Της μίλησε γρήγορα, χωρίς να βάλει ούτε ένα κόμμα.

«Άλι με λένε Ρατζ Πάτελ είμαι ο μπαμπάς της Ρέιτσελ μ' έστειλε η Ιζαμπέλ να σε πάρω σε παρακαλώ μπες στο αυτοκίνητο όσο το δυνατόν πιο γρήγορα».

Η Άλι πάγωσε. Η Ρέιτσελ ήταν μία από τις καλύτερές της φίλες. Η Ιζαμπέλ ήταν η διευθύντρια της Κιμμέριας Ακαδημίας.

Αν ο άνθρωπος αυτός της έλεγε την αλήθεια, η Άλι θα ήταν ασφαλής κοντά του.

Έπρεπε να πάρει την απόφασή της μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, οπότε έψαξε να βρει κάποιο σημάδι. Μια οποιαδήποτε ένδειξη ότι ο άνθρωπος αυτός της έλεγε την αλήθεια.

Το απλωμένο του χέρι ήταν σταθερό· τα μάτια του ήταν ίδια με της Ρέιτσελ.

«Δε θα ήθελες να σε πιάσουν εκείνοι οι τύποι εκεί πέρα, Άλι» της είπε. «Σε παρακαλώ, μπες στο αυτοκίνητο».

Κάτι στη φωνή του την έκανε να τον πιστέψει. Δες και είχε ακούσει κάποιες μαγικές λέξεις που έθεσαν σε λειτουργία τ' αντανakλαστικά της, η Άλι χίμηξε προς το αυτοκίνητο, πιάστηκε από το πόμολο της πόρτας του συνοδηγού και πήδησε μέσα. Είχε απλώσει το χέρι για να φτάσει τη ζώνη ασφαλείας, όταν το αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Μέχρι ν' ακουστεί το κλικ από το κούμπωμα της ζώνης, έτρεχαν ήδη με εκατό χιλιόμετρα την ώρα.

ΔΥΟ

Εκείνη η βραδιά είχε ξεκινήσει υπέροχα.

Η Άλι είχε βγει με τους παλιούς κολλητούς της, τον Μαρκ και τον Χάρι, πρώτη φορά ύστερα από μήνες. Με αυτούς τους δύο έκανε παρέα τότε που έμπλεκε διαρκώς σε μπελάδες – μαζί με τον Μαρκ την είχε συλλάβει η αστυνομία λίγους μήνες νωρίτερα.

Οι γονείς της τους αντιπαθούσαν και τους δύο, κι έτσι περίμενε ότι θ' αντιδρούσαν όταν τους ανακοίνωσε τα σχέδιά της για κείνο το βράδυ. Ωστόσο, οι δικοί της δε θύμωσαν καθόλου.

Η μαμά της είπε απλώς: «Φρόντισε να είσαι σπίτι πριν από τις δώδεκα, σε παρακαλώ».

Αφότου είχε επιστρέψει από την Κιμμέρια Ακαδημία εκείνο το καλοκαίρι, οι γονείς της την αντιμετώπιζαν διαφορετικά. Με σεβασμό.

Η Άλι το 'βρισκε κάπως παράξενο να βγαίνει βόλτα χωρίς να έχει προηγηθεί καβγάς.

Κι ακόμα πιο παράξενο της φάνηκε όταν πήγε στο πάρκο, όπου άραζε παλιότερα κάθε βράδυ με τον Μαρκ και τον Χάρι, και τους βρήκε να κάνουν μονόζυγο όπως πάντα, στα σκοτεινά, σαν υπερτροφικά παιδιά.

«Εσείς οι δυο πρέπει να βρείτε καμιά δουλειά» τους είπε δρασκελίζοντας την είσοδο του πάρκου.

«Άλι!» βροντοφώναξαν εκείνοι και διέσχισαν τρεχάλα τη σκοτεινή παιδική χαρά για να πάνε κοντά της.

Τόσο είχε χαρεί που τους έβλεπε, ώστε δεν μπορούσε να

σταματήσει τα χαμόγελα. Κι εκείνοι όμως είχαν τρελαθεί απ' τη χαρά τους – τη χτύπησαν πολλές φορές φιλικά στην πλάτη και της πρόσφεραν ένα κουτάκι χλιαρό μηλίτη, για να πιει μαζί τους. Με το που κάθισαν, όμως, τα δύο αγόρια στις κούνιες κι εκείνη στην κορυφή της τσουλήθρας, η κουβέντα έκανε κοιλιά. Οι παλιοί της κολλητοί μιλούσαν μόνο για κοπάνες από το σχολείο, για νυχτερινά γκράφιτι στο τρένο, για μικροκλοπές από το κατάστημα αθλητικών ειδών. Για ό,τι μιλούσαν και παλιά δηλαδή.

Μόνο που τώρα όλα αυτά της φαίνονταν...

Σκέτη βαρεμάρα.

Δεν είχαν περάσει παρά δυο μήνες από την τελευταία φορά που τους είχε δει, ωστόσο η Άλι ένιωθε σαν να ήταν πια αρκετά χρόνια μεγαλύτερη· είχαν μεσολαβήσει πολλά γεγονότα στην Κιμμέρια Ακαδημία, όπου είχε φοιτήσει τη θερινή περίοδο. Είχε βοηθήσει να μην καεί ολοσχερώς το σχολείο σε μια πυρκαγιά. Παραλίγο να χάσει τη ζωή της. Είχε βρει το πτώμα μιας συμμαθήτριάς της.

Και μόνο στην ανάμνηση αυτή, ανατρίχιασε σύγκορμη.

Ήταν σίγουρη πως οι φίλοι της δε θα καταλάβαιναν τι ήταν η Κιμμέρια Ακαδημία, ακόμα κι αν προσπαθούσε να τους εξηγήσει. Όταν τη ρώτησαν λοιπόν για το καινούριο της σχολείο, τους απάντησε γενικά και αόριστα: «κάπως παρανοϊκό», αλλά «καλή περίπτωση».

«Κι όλοι οι μαθητές εκεί είναι, σαν να λέμε, της καλής κοινωνίας;» ρώτησε ο Χάρι, τσαλακώνοντας με το χέρι του ένα κουτάκι από μηλίτη και πετώντας το καταγής. Η Άλι παρακολούθησε την πορεία του, καθώς γλιστρούσε στο απαλό, πράσινο γρασίδι του πάρκου.

«Ναι, μάλλον» αποκρίθηκε με τα μάτια καρφωμένα στο πεταμένο κουτάκι.

Όμως, σκέφτηκε χωρίς να το πει μεγαλόφωνα, τους γουστάρω πολύ.

«Σου φέρονται λες κι είσαι παρακατιανή;» Με ύφος σπλαχνικό, ο Μαρκ προσπαθούσε να διαβάσει την έκφραση του προσώπου της. Η Άλι απέφυγε το βλέμμα του.

«Κάποιοι, ναι» συμφώνησε κι η σκέψη της έτρεξε στην Κέιτι Γκίλμορ και την παρέα της. Στο τέλος της θερινής περιόδου, ωστόσο, η Άλι και η Κέιτι είχαν συνεργαστεί για να σώσουν το σχολείο από την πυρκαγιά και πλέον σέβονταν, έστω και με μισή καρδιά, η μία την άλλη. «Αλλά δεν είναι και τόσο χάλια περιπτώσεις» κατέληξε.

«Δεν μπορώ να με φανταστώ να 'χω συμμαθητές ένα τσούρμο αριστοκράτες». Ο Χάρι σηκώθηκε όρθιος στην κούνια κι άρχισε να κουνιέται στο σκοτάδι. Η φωνή του αρμένιζε προς τη μεριά της ακολουθώντας την κίνηση της κούνιας. «Θα τους έλεγα καμιά καλή κουβέντα για το πού να πάνε και μετά θα έτρωγα αποβολή, λογικά».

«Ναι, λες και θα σε δέχονταν ποτέ εσένα σε τέτοιο σχολείο» τον ειρωνεύτηκε ο Μαρκ γυρίζοντας τις αλυσίδες της κούνιας του φίλου του, ώσπου ο Χάρι άρχισε να περιστρέφεται αντί να κουνιέται μπρος πίσω. «Θα ξαναπάς;» τη ρώτησε κοιτάζοντάς την ξάφνου σοβαρός.

«Ναι, οι γονείς μου λένε ότι έτσι πρέπει. Κι εγώ κάπως... θέλω να ξαναπάω, καταλαβαίνεις;» Τον κοίταξε κατάματα, ελπίζοντας ότι πράγματι θα την καταλάβαινε.

Το οικογενειακό υπόβαθρο του φίλου της ήταν διαφορετικό από το δικό της – ο πατέρας του ήταν απών, ο Μαρκ ζούσε σ' ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας με τη μητέρα του, η οποία όμως δε συμπεριφερόταν σαν κανονικός γονιός, αφού ξημεροβραδιαζόταν σε μπαρ και σε κλαμπ με τους φίλους της. Αφότου ο αδελφός της Άλι το είχε σκάσει από το σπίτι, δύο χρόνια νωρίτε-

ρα, ο Μαρκ τής είχε σταθεί σαν αδελφός. Ήξερε ότι του είχε λείψει όσο ήταν εσώκλειστη στο καινούριο της σχολείο. Η αλήθεια ήταν όμως ότι, ύστερα από τις δύο πρώτες εβδομάδες στην Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι δεν τον σκεφτόταν σχεδόν καθόλου.

«Θα σου γράφω» του υποσχέθηκε τώρα και οι τύψεις της πρόσθεσαν ζέση στη φωνή της.

Το σαρκαστικό χαμόγελο του Μαρκ τής θύμιζε προς στιγμήν τον Κάρτερ.

«Αλήθεια;» Ο Μαρκ άνοιξε άλλο ένα κουτάκι μηλίτη και σηκώθηκε όρθιος στην κούνια. «Εγώ θα σου γράφω σημειώματα σε γκράφιτι, στη γραμμή Χάμερσμιθ και Σίτι» είπε κι άρχισε να κουνιέται προς τη μεριά του Χάρι, ο οποίος τραγουδούσε χαζοτραγουδάκια συνεχίζοντας την κούνια.

Από τη θέση της στην τσουλήθρα, η Άλι τούς παρακολουθούσε καθώς σαχλαμάριζαν και τράνταζαν βίαια τις κούνιες, σαν να ήθελαν να τις ξεχαρβαλώσουν. Η έκφραση στο πρόσωπό της ήταν συλλογισμένη· το κουτάκι του μηλίτη ήταν ακουμπισμένο πλάι της ανέγγιχτο.

Κόντευε μεσάνυχτα, όταν χτύπησε το κινητό του Χάρι. Έπειτα από μια σύντομη συνομιλία, ο Χάρι γύρισε και κουβέντιασε λιγάκι με τον Μαρκ, προτού στραφεί τελικά σ' εκείνη:

«Φεύγουμε για το αμαξοστάσιο των λεωφορείων στο Μπρίξτον – χρειάζεται λίγη δουλίτσα από άποψη γκράφιτι. Θα έρθεις;».

Η Άλι το σκέφτηκε μόνο μια στιγμή κι έπειτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Υποσχέθηκα στους γέρους μου ότι θα γυρίσω νωρίς» είπε. «Με αντιμετωπίζουν ακόμη σαν εγκληματία».

Ο Χάρι τής έτεινε το χέρι του σφιγμένο σε γροθιά κι εκείνη το χτύπησε με τη δική της γροθιά. Κι ύστερα σήκωσε από το χρώμα την τσάντα του, απ' όπου ακούστηκαν μεταλλικοί ήχοι.

«Τα λέμε, Σέρινταν» της είπε κινώντας για την έξοδο του πάρκου. «Μην αφήσεις τα μπάσταρδα πλουσιόπαιδα να σε στενοχωρήσουν».

Ο Μαρκ δε βιάστηκε να τον ακολουθήσει.

«Αν θες στ' αλήθεια να μου γράφεις, Άλι» της είπε ύστερα από μια μακρόσυρτη στιγμή «είναι τέλεια ιδέα».

«Θα σου γράφω» του υποσχέθηκε εκείνη αποφασισμένη να το κάνει.

Τότε ο Μαρκ γύρισε κι έτρεξε ξοπίσω από τον φίλο του. Για λίγο, τους άκουγε να κουβεντιάζουν και να γελάνε από απόσταση. Όταν ο ήχος των φωνών τους έσβησε, η Άλι κατέβηκε από την τσουλήθρα, μάζεψε όλα τα άδεια κουτάκια μηλίτη και τα πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ. Κι έπειτα φόρεσε τη σκουρόχρωμη κουκούλα της και ξεκίνησε για το σπίτι της· τα πόδια της προχωρούσαν πιο αργά απ' ό,τι οι σκέψεις της.

Λίγο πριν φτάσει στο σπίτι της, τους είδε – τέσσερις άντρες την είχαν στήσει απέξω. Τα κοστούμια τους ήταν καλοραμμένα, τα μαλλιά τους κοντοκουρεμένα. Ο ένας φορούσε γυαλιά ηλίου μες στη νύχτα· βλέποντάς τον, η Άλι ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει σαν ταμπούρλο. Το αθλητικό του παράστημα και η στάση του σώματός του της θύμιαν τον Γκείμπ.

Μαρμάρωσε στη θέση της. Αυτό ήταν το πρώτο της λάθος – θα έπρεπε απλώς να είχε μπει στον κήπο της κυρίας Μπέρσον και να έβγαινε από την πίσω πόρτα.

Μα δεν το έκανε.

Όταν τα βήματά της σταμάτησαν απότομα, ο ένας, ο πιο κοντινός σ' εκείνη, γύρισε προς τη μεριά της. Η Άλι ήταν μισοκρυμμένη στις σκιές και στο σκοτάδι, παρ' όλα αυτά εκείνος μάλλον την αναγνώρισε. Έδειξε προς την κατεύθυνσή της.

«Ει» είπε σιγανά, χτυπώντας δύο φορές τα δάχτυλά του.

Και οι άλλοι τρεις γύρισαν προς τη μεριά της.

Η Άλιπισωπάτησε επιφυλακτικά ένα βήμα.

«Η Άλι Σέρινταν;» τη ρώτησε ο πρώτος.

Κι άλλο βήμα προς τα πίσω.

«Θέλουμε απλώς να σου μιλήσουμε» είπε ένας άλλος.

Η Άλι έκανε επιτόπου στροφή και το έβαλε στα πόδια. Πήδησε πάνω από τον χαμηλό φράχτη της κυρίας Μπέρσον και έτρεξε στην πίσω πόρτα του κήπου, που ήξερε ότι ήταν πάντα ξεκλείδωτη, για να βγει στον πίσω δρόμο. Στ' αυτιά της έφταναν οι βλαστήμιες των αντρών, που προσπαθούσαν ν' ανοίξουν την πόρτα μες στο σκοτάδι. Η Άλι έτρεξε βολίδα στο πάρκο, διέσχισε το ολισθηρό γρασίδι και βγήκε πηδώντας πάνω από τον φράχτη στην άλλη άκρη.

Έστριβε εδώ κι εκεί στους δρόμους της γειτονιάς χωρίς να ανακόψει καθόλου τον ρυθμό της, ώσπου δεν τους άκουγε άλλο πια. Τότε, σκαρφάλωσε στον τοίχο ενός κήπου, πήδησε μέσα και σύρθηκε κάτω από έναν θάμνο.

Περίμενε ώσπου να βεβαιωθεί ότι δεν άκουγε καθόλου βήματα –περίπου μία ώρα, της φάνηκε– και έβγαλε με χέρια τρεμάμενα το κινητό της από την τσέπη.

Τώρα καθόταν στη λεία δερμάτινη θέση του συνοδηγού στο μαύρο Άουντι, παρακολουθώντας τις μανούβρες που έκανε ο μπαμπάς της Ρέιτσελ στον νότιο περιφερειακό του Λονδίνου, τρέχοντας με ταχύτητα αρκετά υψηλότερη από τα επιτρεπτά όρια. Όχι ότι δεν τον εμπιστευόταν, πάντως κρατούσε το κορμί της όσο μακρύτερα γινόταν από κείνον, σχεδόν ακουμπισμένη στην πόρτα του αυτοκινήτου, με το χέρι της σ' ετοιμότητα στο χερούλι.

Η Ρέιτσελ του μοιάζει λίγο, σκέφτηκε η Άλι. Μόνο που εκείνος

είχε πιο σκούρο δέρμα και μαλλιά ίσια και κάπως άγρια, ενώ της Ρέιτσελ ήταν σγουρά και στιλπνά.

Δεν της μίλησε καθόλου, ώσπου οι σειρές των σπιτιών γύρω τους άρχισαν ν' αραιώνουν κι ύστερα χάθηκαν, δίνοντας τη θέση τους σε σκοτεινά βοσκοτόπια.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε τότε. Η ερώτηση ήταν κοφτή, ωστόσο η Άλι διέκρινε ίχνη πατρικού ενδιαφέροντος στη χροιά των λέξεων.

«Μια χαρά» αποκρίθηκε ισιώνοντας ελαφρώς την πλάτη της. «Μόνο λίγο... φρικαρισμένη».

«Σ' ευχαριστώ που μ' εμπιστεύτηκες» της είπε. «Στην αρχή, μου φάνηκε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να με ακολουθήσεις».

«Μοιάζετε πολύ» απάντησε η Άλι. «Με τη Ρέιτσελ, εννοώ. Κι έτσι... σας εμπιστεύομαι».

Πρώτη φορά τον είδε να χαμογελάει, χωρίς βέβαια να πάρει τα μάτια του από τον δρόμο. «Μην της το πεις αυτό. Η μαμά της είναι η ωραία της οικογένειας».

Φαινόταν πιο συμπαθητικός όταν χαμογελούσε και η Άλι ένιωσε να χαλαρώνει λίγο.

«Τι συνέβη;» τη ρώτησε. «Μέχρι πριν από δύο ώρες που φύγαμε από το σπίτι σου, όλα ήταν εντάξει».

«Ήσασταν στο σπίτι μου;» Η κοπέλα τσιτώθηκε πάλι.

«Όχι μέσα». Μάλλον διαισθάνθηκε τη νευρική της και η φωνή του υιοθέτησε έναν τόνο καθησυχαστικό. «Εκεί δίπλα. Η Ιζαμπέλ μού ζήτησε να σε προσέχω. Κάποιος από μας –κάποιος από τους ανθρώπους μου– είναι καθημερινά έξω από το σπίτι σου».

Η Ρέιτσελ της είχε πει ότι ο πατέρας της ήταν πραγματογνώμονας σε θέματα ασφαλείας και διοικούσε μία εταιρεία που παρείχε υπηρεσίες σε κυβερνητικούς αξιωματούχους και υψηλόβαθμα στελέχη πολυεθνικών. Αυτό ήξερε μόνο η Άλι για

εκείνον, όπως και το ότι ήταν κάποτε μαθητής στην Κιμμέρια Ακαδημία.

Όσο κι αν έστυψε το μυαλό της να θυμηθεί εάν τον είχε δει, τον ίδιο ή κάποιον στο ίδιο στίλ, έξω από το σπίτι της, το αποτέλεσμα ήταν μηδέν εις το πηλίκον. Και μόνο στην ιδέα ότι κάποιος την παρακολουθούσε όλη την ώρα, ένιωσε να ανατριχιάζει σύγκορμη.

«Όλα ήταν μια χαρά» του είπε. «Δεν ήταν κανείς έξω απ' το σπίτι όταν έφυγα για το πάρκο. Όταν γύρισα, όμως, αυτοί οι τύποι μού την είχαν στημένη στον δρόμο. Με αναγνώρισαν».

«Προσπάθησαν να σε αρπάξουν;» τη ρώτησε εκείνος ρίχνοντας της μια φευγαλέα ματιά.

Η Άλι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Είπαν ότι ήθελαν να μου μιλήσουν. Μα δεν τους πίστεψα» αποκρίθηκε. «Το έβαλα στα πόδια. Δεν πρόλαβαν να με αγγίξουν».

«Μπράβο, το κορίτσι μας».

Με την επιδοκιμασία αυτή, η Άλι ένιωσε να κατακλύζεται απροσδόκητα από περηφάνια.

«Πάντως μου κάνει εντύπωση που κατάφερες να τους ξεφύγεις» παρατήρησε εκείνος. «Ξέρουν καλά τη δουλειά τους».

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους με μετριοφροσύνη. «Είμαι αρκετά γρήγορη στο τρέξιμο. Κι ύστερα, φρόντισα να τρέξω προς τα μέρη όπου πίστευα ότι θα δυσκολεύονταν να με ακολουθήσουν».

«Συν του ότι φοράς μαύρα ρούχα».

«Η Ιζαμπέλ μού είχε πει να φοράω μαύρα ρούχα τη νύχτα, για κάθε ενδεχόμενο».

Εκείνος έστριψε στον περιφερειακό M25 ελέγχοντας τον δρόμο από τον πλαϊνό καθρέφτη. «Λυπάμαι που η Ιζαμπέλ είχε δίκιο» σχολίασε.

«Κι εγώ το ίδιο» είπε η Άλι και γλίστρησε λίγο βαθύτερα στη

θέση της, παρακολουθώντας τα αυτοκίνητα που προσπερνούσε ο πατέρας της φίλης της. Τώρα που ένωθε ασφαλής μες στη ζεστασιά του αυτοκινήτου, η αδρεναλίνη στράγγιξε από το κορμί της. Τα βλέφαρά της βάρυναν. «Κι οι γονείς μου;» ρώτησε με φωνή κάπως πιο βαθιά από την ανησυχία.

«Η Ιζαμπέλ θα τους τηλεφωνήσει και θα τους εξηγήσει» απάντησε εκείνος. «Θα ξέρουν ότι είσαι σε καλά χέρια».

Η Άλι ακούμπησε το κεφάλι της στην πλάτη του καθίσματος. «Ωραία» μουρμούρισε. «Δε θέλω να φοβούνται για μένα».

Και σε λίγα λεπτά, κοιμόταν βαθιά.

Ένα δροσερό αεράκι την ξύπνησε κάμποση ώρα αργότερα. Η Άλι ανακάθισε ξαφνιασμένη.

Το αυτοκίνητο δεν κινούνταν. Η πόρτα του οδηγού ήταν ανοιχτή κι εκείνη ήταν μόνη.

Η νύχτα φάνταζε αφύσικα γαλήνια, ύστερα από τη βαβούρα του Λονδίνου. Ούτε κίνηση, ούτε θόρυβοι. Ούτε σειρήνες περιπολικών ή ασθενοφόρων. Ακούγονταν μόνο χαμηλές φωνές κάπου εκεί κοντά – ένας άντρας και μια γυναίκα συζητούσαν χαμηλόφωνα.

Η Άλι ίσιωσε την πλάτη κι έστρωσε με τα χέρια της τα ανακατεμένα της μαλλιά.

«Είσαι σίγουρος ότι δε σας ακολούθησε κανείς;» ρώτησε η γυναίκα.

«Απολύτως» απάντησε ο μπαμπάς της Ρέιτσελ.

«Την καημενούλα! Θα πρέπει να είναι εξαντλημένη» είπε η γυναίκα. «Δεν ξύπνησα τη Ρέιτσελ· καλύτερα να της το πούμε το πρωί».

Η Άλι άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και η συζήτηση σταμάτησε.

Ο κύριος Πάτελ μιλούσε με μια γυναίκα με ανοιχτοκάστανα μαλλιά κι ανοιχτόχρωμο δέρμα, η οποία φορούσε τζιν παντελόνι και μακριά γαλάζια εφαρμοστή ζακέτα κουμπωμένη μέχρι ψηλά.

«Ε... γεια» έκανε αβέβαια η κοπέλα.

«Άλι» είπε ο κύριος Πάτελ «αποδώ η μαμά της Ρέιτσελ, η Λίντα».

Ήταν τόσο σκοτεινά ολόγυρα, ώστε η Άλι δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά πράγματα πέρα από το σχήμα ενός σπιτιού πίσω τους – ένα φως αναμμένο σ' ένα δωμάτιο του ισογείου· μια πόρτα ανοιχτή.

Προσπαθούσε ακόμη να προσανατολιστεί, όταν η κυρία Πάτελ την αγκάλιασε από τους ώμους και την οδήγησε προς το σπίτι. «Νομίζω ότι θα σου κάνει καλό μία κούπα ζεστή σοκολάτα κι ένα κρεβάτι, Άλι. Θα βρεις μερικά πράγματα της Ρέιτσελ στο δωμάτιο όπου θα μείνεις – ίσως σου έρχονται λίγο μεγάλα, όμως εσύ θα τα καταφέρεις να βολευτείς. Εξάλλου, δε θα μείνεις και πολύ καιρό».

Αφού πρώτα η κυρία Πάτελ τής έβαλε μια αχνιστή κούπα στα χέρια, την οδήγησε στην εσωτερική σκάλα κι ύστερα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο με παχύ κρεμ χαλί και αχνοκίτρινους τοίχους. Το πορτατίφ στο κομοδίνο έριχνε ένα απαλό φως στο δωμάτιο και το διπλό κρεβάτι ήταν στρωμένο μ' ένα πουπουλένιο πάπλωμα σε χρώμα λεμονί.

«Το μπάνιο είναι εκεί» είπε η κυρία Πάτελ δείχνοντας μια πόρτα. «Και σου έχω αφήσει μερικά ρούχα στην ντουλάπα. Βολέψου όσο καλύτερα μπορείς. Η Ρέιτσελ θα έρθει να σε ξυπνήσει το πρωί, να κατεβείτε μαζί για πρωινό. Όνειρα γλυκά. Θα τα πούμε πιο αναλυτικά αύριο». Και, μ' ένα καθησυχαστικό χαμόγελο, έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Η Άλι έμεινε καθιστή στο κρεβάτι για αρκετή ώρα. Ήξερε

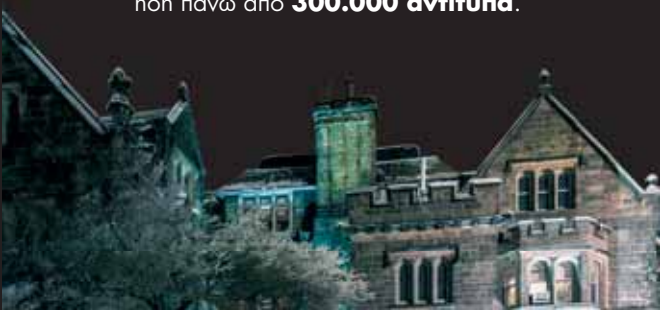
ότι θα έπρεπε να σηκωθεί και να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της. Να βρει ρούχα για να κοιμηθεί. Να καταλάβει πού ακριβώς βρισκόταν.

Απεναντίας, τελικά έβγαλε όπως όπως τα παπούτσια της κι έπεσε ξερή στα μαξιλάρια. Κι ύστερα, γυρνώντας στο πλευρό και μαζεύοντας το κορμί της σε στάση εμβρυακή, άρχισε να μετράει τις αναπνοές της.

Όταν ξεσκεπάζεις μυστικά, ξεσκεπάζεις και ψέματα...

Τον τελευταίο χρόνο η Άλι αντιμετώπισε τρεις συλλήψεις, τη δολοφονία μιας φίλης, τη διάλυση της οικογένειάς της. Μέσα σε όλ' αυτά, έπαψε να πιστεύει στον εαυτό της. Το μόνο φωτεινό σημείο ήταν πλέον η νέα της ζωή στην Κιμμέρια Ακαδημία. Το μοναδικό μέρος όπου ένιωθε ότι ανήκε. Το μέρος που έφερε κοντά της νέους φίλους, όπως και τον υπέροχο Κάρτερ Ουέστ. Οι τοίχοι της Κιμμέριας Ακαδημίας όμως δεν περικλείουν έναν ονειρεμένο παράδεισο, αλλά κινδύνους και απειλές πέρα από κάθε φαντασία. Η ζωή μαθητών και καθηγητών κρέμεται από μια κλωστή και η οικογένεια της Άλι –από τη μυστηριώδη γιαγιά της μέχρι τον εξαφανισμένο αδελφό της– βρίσκεται στο επίκεντρο των εξελίξεων. Και αυτή τη φορά κανένας δεν πρόκειται να σώσει την Άλι. Αυτή τη φορά θα πρέπει να σωθεί μόνη της...

Το δεύτερο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει ήδη πάνω από **300.000 αντίτυπα**.

ISBN: 978-960-566-231-8

9 789605 662318

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6231